

Nationaløkonomisk Forening.

I Foreningens Møde d. 21. Januar 1897 knyttede der sig til Hr. cand. polit. Adolph Jensens foran aftrykte Indledningsforedrag følgende Diskussion:

Prof. Scharling takkede Indlederen for det interessante og oplysende Foredrag, til hvis Hovedtanke han ganske kunde slutte sig. Det Hovedhensyn, som havde ført til Statens Overtagelse af Jernbaner, Telegrafer m. v., og som ogsaa var det, der alene burde motivere Kommunens Overtagelse af Sporvejsanlæg m. v., var det, at der kun herigennem kunde gøres ligelig Fyldest mod alle Landets (Kommunernes) enkelte Dele. Overlades Jernbaneanlæg til det private Initiativ, vilde de, som det jo ogsaa faktisk var sket, gerne paatage sig de Linier, der kunde betale sig, være betænkelig ved at gaa til de tvivlsomme, og aldeles ikke indlade sig paa dem, der afgjort ikke svarede Regning. Det var dette, som havde ført Staten til at paatage sig Anlæg af Jernbaner i Jylland og til senere netop for Ligelighedens Skyld ogsaa at overtage de sjællandske Baner. Dertil kom, at de Betænkeligheder, som

ellers gjordes gældende mod Statens Overtagelse af egentlig Forretningsvirksomhed, ikke gjaldt her, fordi saadanne Anlæg efter Forholdets Natur mer eller mindre maatte være monopoliserede, saa at den private Konkurrences ansporende Indflydelse dog ikke kom til at virke. — Naar da det Offentlige havde overtaget Anlæg af den her omhandlede Art, burde deres Drift iøvrigt baseres paa de samme Forudsætninger som en fornuftig privat Drift: det hele Foretagende skulde saa vidt muligt betale sig, men hverken søges bragt op til at give et betydeligt Overskud og saaledes blive en Indtægtskilde af Betydning, eller forsætlig beregnes paa at give et Underskud, for at komme visse Klasser eller Distrikter eller Interesser særlig til Gode. Selvfølgelig kunde der her være nogen Uenighed om, hvad der maatte siges at være en passende Rente af Anlægs-kapitalen, og hvorvidt denne i sin Helhed skulde fordres forrentet. I sidstnævnte Henseende var Taleren ikke fuldt enig med Indlederen, idet han netop havde hævdet, at Nutidens Jernveje maatte siges at svare til Fortidens Landeveje, hvis Benyttelse det Offentlige gratis — bortset fra Bompengene til Vejenes Vedligeholdelse — overlod Befolkningen. Derimod maatte Driftsanlægget — i videste Forstand altsaa Banegaardsanlæg m. v. — kræves forrentet. — Idet Taleren sluttelig berørte Kommunens Overtagelse af Sporvejene, fastholdt han, at der ogsaa her var al Grund til at fordre, at det Publikum, der benyttede Sporvejene, fuldt ud skulde betale hvad Driften i Forbindelse med Anlæggets Forrentning kostede (den nysnævnte Parallel med Lande-

vejene gælder ikke her, hvor Sporene lægges i selve Gaderne, der iøvrigt forblive til fri Afbenyttelse). medens der heller ingen Grund var til at gøre Sporvejene til en særlig Indtægtskilde for Kommunen. Saa man paa det Publikum, der langt overvejende benyttede Sporvogne og Omnibusser, var det afgjort ikke af en saadan Art, at der var nogensomhelst Grund til at favorisere det med Kørsel til Taxter, som ikke svarede Regning.

Committeret Buchheister: Man kan vistnok i det hele være enig med Indlederen i, at de af Staten og Kommunen ledede Entrepriser helst bør forvaltes saaledes, at de dække Driftsudgifterne, derunder indbefattet en passende Forrentning af de indestaaende Kapitaler. I Theorien er det neppe rigtigt, at saadanne Entrepriser giver et overdrevent stort Overskud eller drives med Tab. Vanskeligheden er imidlertid at udfinde det rette Vederlag, der bør opkræves af dem, der benytte Stats- eller Kommune-Anstalterne; det rette Vederlag maa, i Følge den udviklede Theori, være et saadant, der er tilstrækkeligt, men heller ikke mere end tilstrækkeligt, til at dække Udgifterne, samtidig med at det fremkalder den størst mulige Benyttelse. Problemet er ikke let at løse, i det mindste hvad Vederlaget for Jernbanebefordringen angaar. Statsbanernes nugældende Tarifer have som bekendt ikke været nogen Hindring for en temmelig betydelig Fremgang af Overskudet. Dette steg fra 3,9 Millioner i 1894—95 til 5,2 Millioner i 1895—96, og som man vil have set af de periodisk offentliggjorte Meddelelser om Indtægterne, var disse i stadig Stigning. Man kan

derfor forudse et lignende gunstigt Resultat for 1896—97, forudsat naturligvis at Udgifterne ikke forøges, som Følge af Vinterens Vejrforhold eller andre extraordinære Tildragelser. Men det er jo muligt, at disse Tarifer alligevel ikke have truffet det Rette, og at en Forhøjelse eller Nedsættelse af disse vilde kunne bringe bedre Resultater. Det sidste Alternativ skal jo nu forsøges; hvad Resultatet vil blive, kan neppe forudses; man maa haabe det bedste. — Staten og Kommunerne befatte sig imidlertid ogsaa med Entrepriser af anden Art. Københavns Kommune f. Ex. er Entreprenør for Hovedstadens Belysningsvæsen. Nu giver Gasværket som bekendt, efter at have afholdt sine Driftsudgifter, Forrentning af Anlægskapitalen og Tilskud til Fornyelsesfonden, et Overskud af ca. 1,2 Millioner Kroner. Med andre Ord, Gasforbrugerne betale et ekstraordinært Bidrag til Afholdelse af Kommunens Udgifter, hvilket Bidrag i sin Helhed vel kan anslaaes til omtrent 40 à 50 pCt. af Indkomstskattens Beløb. Dette Forhold vilde jo, efter det af Indlederen udviklede, være temmelig ukorrekt. Men det anføres kun for at vise, at det ikke altid er ganske let at forsone Theori med Praxis. Havde Kommunen ikke disse 1,2 Millioner Indtægt, maatte Pengene jo skaffes til Veje paa anden Maade, og under den Forudsætning, at Indkomstskatten kunde opkræves med mere end 3 pCt. — hvad den jo for Tiden ikke kan — vilde Skatteprocenten stige mindst til 4, maaske til $4\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ pCt. Om nu Gasforbrugerne hellere ville betale den højere Indkomstskat end den noget for høje Pris for deres Gasforbrug,

er ikke let at afgøre. Meningerne vilde vist være meget delte.

Prof. Scharling vilde i Anledning af den Committerede Buchheisters Udtalelser om den forestaaende Nedsættelse af Jernbanetaxterne bemærke, at han ganske vist altid havde gjort gældende, at de Taxtnedsættelser, som han foreslog, vilde forøge Trafiken mindst saa meget, at den tidligere Balance opnaaedes; men han havde ikke paastaaet dette om enhver Taxtnedsættelse, og den, der nu skulde gennemføres, var ikke den, han havde foreslaaet. Skulde det derfor vise sig, at denne Taxtnedsættelse ikke vilde svare Regning, kunde han ikke erkende det som et Bevis imod Rigtigheden af hans Paastande. — Taleren fremhævede til Belysning af den ovenfor fremsatte Tanke om Jernvejenes Behandling efter Principerne for Landeveje, at der ikke var noget til Hinder for at tænke sig, at Staten paatog sig at anlægge et Net af Jernveje over hele Landet og derefter overlod dette uden særlig Betaling til Befolkningens fri Disposition — selvfølgelig paa den Maade, som dets Natur fordrede — gennem Dannelsen af Driftsselskaber eller Drift ved større Kommunekredse o. lign. Det oprindelige Anlæg af de jydsk-fynske Jernbaner paa Statens Bekostning med Dannelsen af et eget Driftsselskab var til Dels et Udtryk for denne Tanke.

Direktør Rubin bemærkede, at det maaske var et noget for bredt Grundlag, Indlederen havde givet sine Betragtninger i sit iøvrigt saa fortrinlige Indledningsforedrag. Det forekom Taleren, at man maatte adskille saadanne Virksomheder, som det

Offentlige overtog af kulturelle Grunde, fra saadanne det overtog af andre Grunde. Saaledes burde formentlig i vor Tid et Lands Jernbane-, Post- og Telegrafvæsen ubetinget være Statsanliggende. Thi bortset fra, hvad der af praktiske Hensyn talte herfor, maatte Jernbaner, Post og Telegraf drives af Staten som fælles nationale Kulturmidler, der tillige havde betydelig international Vigtighed, og hvor det derfor blev Statsmagtens og Statsmagternes Sag at afveje, hvad der tilkom de enkelte Dele af Land og Folk og hvad der var til Gavn for Samfundet som Helhed, ligesom ogsaa hvad der var nødvendigt for Forbindelsen mellem Nationerne.

Om det nu end naturligvis paa dette som paa andre Omraader var vanskeligt at drage bestemte Grænselinier, forekom det dog Taleren, at der var en Forskel mellem de nævnte Kommunikationsmidler og f. Ex. Telefon, Bypost, Sporvogne og lign. kommunale og lokale Hjælpemidler, hvor man ingenlunde kunde paaberaabe sig de samme Grunde til, at det offentlige skulde overtage dem, som ved de før nævnte Foretagender. Det almene Kulturmæssige traadte ikke her paa samme Maade i Forgrunden, og man kunde, fra det kulturelle Synspunkt, ligesaa godt tænke sig Fyldestgørelsen af den Art lokale Kommunikationsvirksomheder i privat Haand som af saa mange andre Fornødenheder. Endnu mere gjaldt dette selvfølgelig, hvor der var Tale om noget saadant som en Bys Overtagelse af Gas- eller Elektricitetsforsyning (derimod ikke Vandforsyning). Her var det i Virkeligheden de komunalt-finansielle Motiver, der spillede Hovedrollen, og, kulturmæssigt set,

maatte Byen f. Ex. langt hellere overtage Brød- og Kødforsyningen, Næringer, der jo i hvert Fald i gamle Dage paa mange Maader havde været offentlig kontrollerede og delvis monopoliserede.

Disse Betragtninger, mente Taleren, maatte føre til en forskellig Bestemmelse af, hvordan det Offentlige skulde stille sig overfor det finansielle Udtryk af de Foretagender, det stod i Spidsen for. Hvis det Kulturmæssige var det overvejende, burde vistnok, ganske som Indlederen havde udtalt, Foretagenderne vel bære sig, men heller ikke mere: den indirekte Nytte maatte her nok saa meget tages i Betragtning som den direkte. Men hvor Foretagenderne vare blevne offentlige, enten som hørende til de nødvendigt offentlige, eller fordi man fandt det mest praktisk, ogsaa for Befolkningen, at det Offentlige havde Monopol, eller endelig fordi man, med fuld Bevidsthed om Formaalet, vilde skabe sig indirekte Skatteobjekter, dér fjærnede man sig mere og mere fra det Grundlag, paa hvilket Principet over Ikke-Avance hvilede, og nærmede sig mere og mere til en Ordning, hvorefter Driften maatte ledes med samme økonomiske Synspunkter for Øje, som vilde være normgivende for Privatdrift.

Ved en theoretisk og almen Undersøgelse ansaa Taleren ikke saadanne Overvejelser for overflødige, thi selv om de theoretisk-systematiske Forskelligheder ikke altid kunde give sig tilsvarende Udslag i Praxis, vilde dog den Forstaaelse af dem, man blev enig om, kunne retlede med Hensyn til de Veje, man for de forskelligartede Foretagender skulde søge at gaa,

og derved i det mindste blive medbestemmende ogsaa for de praktiske Forholdsregler og Virkemaader.

Kontorchef Jerichau-Christensen var enig med Indlederen i Henseende til det almindelige Resultat, hvortil denne var kommen. Derimod mente han, at Indlederen ikke havde set tilstrækkelig forretningsmæssigt paa enkelte af de berørte Spørgsmaal, der angik Maaden, hvorpaa det almindelige Princip skulde gennemføres i Praxis. Indlederen havde saaledes givet Anvisning paa at forhøje Taxten paa Lykønskningstelegrammer o. lign. som et Middel til at forhøje Telegrafvæsenets Rentabilitet. Dette Middel vilde sikkert vise sig ganske forfejlet i Praxis. Man maatte erindre, at Telegrafvæsenets Udgifter ikke kunde være proportionale med det befordrede Ordantal; der var faste Udgifter til Stationer, Linier og Personale, der udgjorde en meget betydelig Del af Budgettet, men som indenfor visse Grænser slet ikke bestemtes ved, hvad der var at bestille. Det gjaldt derfor om, naar man én Gang stod med Anlæg og Personale, at sysselsætte dette med indtægtsgivende Arbejde; det opnaaede man imidlertid ikke ved høje Taxter paa Lykønskningstelegrammerne; disse betegnede et Luxusforbrug, der som ethvert andet saadant var meget elastisk og derfor ogsaa meget følsomt for Prisforhøjelser. En Taxthøjelse for Luxustelegrammer vilde derfor let medføre en forholdsvis større Nedgang i disses Antal og i Stedet for Indtægtsforøgelse fremkalde Indtægtstab. Spørgsmaalet om Telegrammernes Indhold var af megen Interesse med Hensyn til Indlederens Æmne; men det vedrørte kun dettes almindelige finansvidenskab-

elige Side, og det paa den Maade, at det Faktum, at en meget stor Andel af Telegrammer maatte betegnes som Luxustelegrammer, i høj Grad talte for Indlederens almindelige Resultat; men driftsmæssigt var Indholdet af Telegrammerne, hvis det overhovedet praktisk set kunde lægges til Grund for Tarifieringen, hvilket vilde frembyde store Vanskeligheder, ikke af tilsvarende Betydning; for Telegrafvæsenet som Forretning var alle Telegrammer nærmest lige gode; det var faktisk, at Luxustelegrammer for Øjeblikket ydede vort og andre Staters Telegrafvæsen en aldeles væsenlig Støtte; de burde derfor fastholdes og tiltrækkes, men ikke stødes bort; Telegrafvæsenet maatte som enhver anden Forretning skaffe sig Kunder og saa meget at bestille som mulig; og som enhver anden Forretning maatte det beskæftige sig med sine Kunders Psychologi og Tænkemaade. Ved Prisforhøjelse overfor de Kunder, der kun søgte det for at tilfredsstille en Luxus-tilbøjelighed og som strengt taget ikke behøve at søge det, gjorde det ingen Forretning; langt snarere burde det ved særlig Prisbillighed overfor saadanne Kunder søge at erhverve og fastholde disse, hvis Penge dog tælle lige saa godt i Kassen som andres.

En praktisk Bestræbelse i denne Retning kunde ogsaa paavises i nyere Tildragelser paa det telegrafiske Taxtvæsens Omraade og tilsvarende Betragtninger gjorde sig gældende i den moderne postale Tarifudvikling.

Med Hensyn til Postvæsenet havde Indlederen udtalt, at hvis det skulde vise sig, at Postvæsenet i Fremtiden skulde have vanskeligt ved at bære sig,

maatte man slaa af paa Udgifterne til Landpostvæsenet, som var det, der betalte sig mindst godt, og hvis Udvikling man derfor først maatte standse. Taleren troede ikke, at en saadan Situation, en saadan Nødvendighed vilde fremkomme. Sagen stillede sig jo nemlig saaledes, at vi til en vis Grad her i Landet vare færdige paa Landpostvæsenets Omraade. Vi vare i alt Fald naaede til det Punkt, at vi med faa Undtagelser havde Bud til hver Mands Dør, hvilket var et Resultat af, at vi i Løbet af de sidste 25 Aar havde forøget Udgifterne til Landpostvæsenet fra 100,000 Kr. til 1,600,000 Kr. Overfor en saadan Forøgelse af Udgiften til det sextendobbelte havde Indtægten af Postbefordringen paa Landpostruterne naturligvis ikke kunnet følge med; men vi stod nu paa det Vendepunkt, hvor Udgiftsforøgelsen vilde blive relativt mindre og mindre, medens Indtægtsforøgelsen ville blive større og større. Vi havde skabt, og vi underholdt nu et Befordrings- og Distributionsapparat, som kunde udnyttes langt intensivere end det nu blev, og saaledes med væsenlig uforandret Udgift kunde og sikkert ogsaa vilde afkaste meget højere Indtægt, end det i Øjeblikket gjorde. Dette turde Taleren udtale med stor Sikkerhed, fordi han daglig havde Lejlighed til at iagttage, hvor betydeligt Antallet af Forsendelser paa en Budgang kunde stige, uden at Distributionstiden forøgedes saaledes, at Budlønnen maatte forhøjes, og, hvad der betød det samme, hvor forholdsvis ringe den Udvidelse af Budkraften var, der maatte til for at holde Stigningen i Forsendelsernes Antal Stangen. At man kunde gøre Regning paa en almindelig Udvikling af

Trafiken ansaa Taleren som utvivlsomt, og hertil kom, at der nu bestod visse Begrænsninger i den postale Forbindelse mellem Posthusene og deres nærmeste Opland, der muligvis kunde bortfalde, hvilket efter Talerens Mening vilde bidrage stærkt til en intensivere Benyttelse af det givne System. Det danske Postvæsen vilde derfor uden Tvivl være i Stand til med Bevarelse af det Princip, at det økonomisk skal bære sig, at imødekomme de Krav, som herefter vil blive stillede til en videre Udvikling af Landpostvæsenet i Retning af hyppigere Omdeling i de mest befolkede Distrikter, Forøgelse af de kørende Posters Antal o. lign.

Overfor Direktør Rubin bemærkede Taleren, at han ikke kunde være enig med denne i, at der for Kommunen var mere Grund til at regalisere Bageriet end Gasværkerne; for disses Monopolisering talte aldeles væsenlige Omstændigheder, navnlig det iøjnefaldende Kraftspild, der vilde være en Følge af, at forskellige Gasværker konkurrerede i samme Gade og samme Hus; for at Kommunen skal tage Monopolet i sin Haand talte derhos det Forhold, der bestod mellem Gasværker og andre kommunale Virksomheder, navnlig Brolægnings- og Vejvæsen. Naar man derimod vilde regalisere Bageriet for Kommunen, kunde man ikke til Fordel herfor anføre nogen særlig Mangel ved det bestaaende Produktionsystem. Et Angreb paa dette med Hensyn til Brødbagningen ramte derfor den bestaaende økonomiske Samfundsorden i Almindelighed og var af rent socialistisk Indhold. Taleren bemærkede endelig — overfor en Afbrydelse fra Direktør Rubin, at han da

selvfølgelig maatte være uvidende om, at Tanken om det Offentliges Overtagelse af Bagerier ogsaa var fremme i Udlandets Diskussion —, at dette var han ikke uvidende om, men han indsaa ikke, hvorledes Tilstedeværelsen af saadanne Bestræbelser i Udlandet kunde berøve Hr. Direktør Rubins Standpunkt dets rent socialistiske Karakter.

Overpostmester Petersen: Der manglede meget lidt i, at Landpostvæsenet kunde siges at være komplet, i alt Fald foreløbig med 1 Gang daglig Ombæring. Skulde der være Tale om nogen Posttarifforandring, burde den navnlig gaa ud paa at sætte Avisportoene op. Den nuværende var ubetinget for lav og forbunden med Tab. End ikke Udgifterne ved Avisens Omdeling blev dækket af den halve Øre, som Portoene nu udgjorde for hver Avis, og saa skulde deraf tillige afholdes Omkostningerne ved Avisens Expedition paa Afgangs- og Ankomststedet samt ved Transporten. Havde det Offentlige først erhvervet sig en stor Indtægt af et Regale, var det altid meget vanskeligt at gøre en Forandring; vort eget Postvæsens Historie bekræftede dette. Det var økonomisk rigtigt, at Telefonvæsenet var forbundet med Telegrafvæsenet, som iforvejen havde Apparatet.

Indlederen replicerede sluttelig til Deltagerne i Diskussionen. Han kunde ikke være enig med Professor Scharling, naar denne vilde have Jernvejene betragtede fra samme Synspunkt som Fortidens Landeveje, og naar han i Konsekvens deraf ansaa det for rigtigst, at Statens Jernbaner administreredes saaledes, at de kun dækkede deres Driftsudgifter og forrentede den i Driften anbragte Kapital, medens

den egentlige Anlægs kapital for selve Banelinien forblev uforrentet. Man kunde ikke ubetinget sige, at Jernbanerne var traadt i Stedet for Landevejene. De sidstnævnte existerede jo endnu, og Jernbanerne vare i hvert Fald et Plus, en ny Institution, og det var derfor ikke sikkert, at Analogien med Landevejene var til Stede. Der var saa gode Grunde for at drive Statsjernbanerne i stræng Overensstemmelse med Gebyrprincippet, at man ikke under ordinære Omstændigheder burde fravige det, og forlangte man ikke Anlægs kapitalen forrentet, blev det en Foræring til dem, der benyttede Banerne. I Anledning af Professor Scharlings Ytringer angaaende Sporvejene bemærkede Taleren, at han ikke havde forsvaret Sporvejsdrift med Taxter, der ikke svarede Regning; han havde kun villet hævde, at man, under Hensyn til, at visse Sporvejslinier i større Byer faktisk benyttedes stærkt af de ubemidlede Klasser, og paa Grund af Bebyggelsesforholdene maatte benyttes af disse Klasser, maatte være betænkelig ved at behandle kommunale Sporveje som finansielle Regaler.

Committeret Buchheisters Paavisning af det vanskelige i at forsone Theori med Praxis, havde Taleren intet at indvende imod. Den Committerede havde som Exempel valgt den kommunale Belysningsentreprise i København og vist, at Københavns Kommune uden denne Indtægtskilde vilde være i samme Forlegenhed som Preussen, efter det af Indlederen tidligere oplyste, vilde være, dersom denne Stat blev berøvet Overskudet af sine Jernbaner. Det ene som det andet viste imidlertid kun, hvor vanskeligt det vilde være at komme bort fra den overskud-

givende Drift, naar man først havde den; men det rokkede ikke Rigtigheden af det theoretiske Resultat, at betydelige og vedvarende Overskud burde undgaas.

Til Direktør Rubin bemærkede Taleren, at Sondringen mellem de Virksomheder, der tjene de store almene Kulturformaal, og dem, der i kulturel Henseende ere af underordnet Betydning, vistnok havde sin fulde Berettigelse, naar Spørgsmaalet var, om det Offentlige overhovedet skulde tage Sagen i sin Haand eller ikke. Men Sondringen fik, efter Talerens Mening, ingen Anvendelse paa Rentabilitetsspørgsmaalet, og det saa meget mindre, som det, i alt Fald for Kommunikationsforetagendernes Vedkommende, meget ofte vilde vise sig, at Grænsen mellem de to Arter af Virksomheder var ret flydende. Saaledes var det vistnok i høj Grad tvivlsomt, om man — som Direktør Rubin gjorde — kunde sætte Telegrafvæsenet i den ene Gruppe og Telefonvæsenet i den anden, navnlig efter at sidstnævnte var blevet et internationalt Forbindelsesmiddel.

Endelig vilde Taleren bringe de i Diskussionen deltagende Postembedsmænd, Overpostmeter Petersen og Kontorchef Jerichau-Christensen, en Tak for deres oplysende Bidrag, hvoraf man havde lært, at det, i alt Fald efter de postale Autoriteters Plan, er Hensigten foreløbig at stoppe op med Udviklingen af vort Landpostvæsen. Selv om det nu virkelig var saaledes, som Kontorchef Jerichau-Christensen udtalte, at der nu er god Grund til at haabe, at det nye Landpostapparat vil begynde at give noget Udbytte, saa var det dog godt at være paa det rene med, hvor man skal søge den rationelle Grænse for

Udgifternes Forøgelse; thi selv om Postbestyrelsen aldrig saa meget paastaar, at Landpostvæsenet er færdigt, var det dog sikkert, at der vil komme Krav paa en yderligere Fuldstændiggørelse. Dagligt Bud til hver Mands Dør var jo i Grunden en ret vilkaarlig Grænse. Hvorfor ikke to Gange daglig eller mere? Det kunde maaske derfor i Længden blive vanskeligt nok at holde igen, hvis man ikke fastholdt Principet om Drift uden Underskud. — Om Kontorchef Jerichau-Christensen havde Ret med Hensyn til, hvad han havde udtalt om Virkningen af en forhøjet Taxt paa Lykønskningstelegrammer o. l., var Taleren ude af Stand til at bedømme. Det var et rent Tarifspørgsmaal, der — som i Indledningsforedraget bemærket — laa udenfor Diskussionens Æmne. Den Forbindelse, hvori Anvisningen paa at forhøje Luxusdepechernes Gebyr var fremkommen, maatte imidlertid være undgaaet Kontorchefens Opmærksomhed. Taleren havde overfor dem, der overhovedet tilraade høje Telegramtaxter, fordi det telegraferende Publikum formentlig i det store og hele er identisk med de bemidlede Samfundslag, gjort gældende, at en Forhøjelse af Taxterne i hvert Fald kun burde finde Sted overfor Luxus-telegrammerne, uden at der dermed var sagt, at en saadan Foranstaltning vilde vise sig hensigtsmæssig i Praxis.
